

RETRATS DEL NATURAL
JORDI MANERO PASCUAL
IL·LUSTRADOR

(68)

FRANCESC MELCION

Woodcutter és el rei

TONI VALL
BARCELONA

Woodcutter, sí, tallador de fusta, llenyataire, els arbres que creixen i són tallats i tornen a créixer i tornen a ser tallats i així eternament. A Jordi Manero li agrada pensar en el poder metafòric d'aquesta imatge, resulta inspirador pensar d'aquesta manera en l'acte espontani de la creació. Signa Woodcutter i els seus dibuixos, il·lustracions i tipografies s'han fet populars amb aquest nom, amb el seu estil particular, colorista i subversiu, cridaner i estripat, però també poètic i simbolista. Es mou a la xarxa com un peix a l'aigua (Woodcutter.es), hi penja la seva obra i així fecunda amb el seu art l'intangible virtual. Tothom qui ho desitja se'n pot valer, ja sigui per alimentar la seva imaginació, per utilitzar alguna de les seves tipografies o per passar una estona divertida. Posseeix un estil del tot reconeixible: el traç imperfecte, les formes poques vegades harmonioses, el caos bigarrat dels personatges i el seu entorn ple de coses, imatges, objectes, paraules. I el color, esclar, la força de totes les tonalitats com més llampants millor. Li agrada fer

que els seus personatges suïn com polls, ja sigui de calor, de desconcert o de vergonya aliena. Per a ell, la irreverència no és una possibilitat, sinó quasi una obligació, una manera de sentir-se lliure i alhora poder contradir els estereotips de la correcció política com a arbitrarietat estancada, incrustada en un sistema endormiscat pel cloroform acrític. Un exemple revelador. Quan fa quatre anys John Galiano va ser acomiadat de Dior per haver mostrat simpaties per Hitler, el Jordi no va dubtar ni un segon a fer una samarreta amb la inscripció "Free Galiano". Es va guanyar una demanda de Dior i una colossal injecció de publicitat gratuïta, per cert. La filosofia és clara i enjogassada: es tracta d'aprofitar que un famós l'ha espifat per sucarr-hi una mica de pa, portar-ho a l'absurd i, ja que hi som, tocar una mica els nassos.

El Raval és un microcosmos que sempre li resulta agradable. Ens trobem a la terrassa del Candela, a la plaça Salvador Seguí. Els ha dissenyat la tipografia, els individuals, els menús i les pissarres. Des d'allà el seu radi d'acció i de coneixement és més que notable. A dues passes, al carrer Robadors, hi ha el Manolito, que va obrir fa un mes i li van encomanar la decoració dels lavabos: uns dibuixos fets a mà i impresos amb vinil que són alhora moderns i de tall net i clarivent. Xerrem

Únic
Té un estil del tot reconeixible: el traç imperfecte és un dels seus segells

Internet
Socialitzar l'art és ineludible dins de les exigències actuals

una estona amb la propietària mentre m'explica coses sobre la seva xicota i també sobre el seu fill, que té divuit anys i que va néixer quan ell en tenia poc més de vint. Està content perquè ha superat bé la selectivitat i li agrada força la feina que fa el seu pare, que amb quaranta-un anys ha aconseguit dedicar-se al que més li agrada, fer bastant el que li dona la gana i obtenir prou reconeixement per tenir saciat un ego gens desproporcionat.

Ganes de dibuixar

La seva història no dista gaire, o gens, de la de qualsevol nen a qui de petit li agradava molt dibuixar i omplia de gargots muntanyes de papers. Es va llicenciar en belles arts i la seva primera pintura la recorda "abstracta i pretenciosa". Es va alimentar de la insubornable escola del còmic underground espanyol: *El Víbora, Makoki, Cairo...* I també dels mestres americans, amb Robert Crumb al capdavant, com no podia ser d'una altra manera. Va fer de cambrer, d'editor de vídeos i va despatxar en un videoclub de cinema d'autor. És cinèfil fins a la medul·la i ens passem un quart d'hora parlant de pel·lis que ens encanten. Mentrestant, de canya en canya, ens traslladem a La Casa de la Pradera, al carrer Carretes. Allà hi té exposats alguns dels seus quadres, la majoria pertanyen a la sèrie

Days of speed and roses, i tenen la droga com a leitmotiv. Reconeix que li agrada la festa i que en alguna època fins i tot li ha agradat potser una mica massa i tot. Però també sap cuidar-se, fer esport i mantenir una bona salut.

El primer que crida l'atenció d'ell és el seu cos tatuat per tot arreu. Alguns dels tatuatges els ha dissenyat ell mateix: un boxejador de traç senzill i un telèfon antic amb un cartell on es llegeix "mama". "Així no m'oblido de trucar-la", bromeja. Els que té just a sobre dels genolls se'ls ha tatuat ell mateix: "Amor de madre" –un clàssic– i "Remember to forget", una paradoxa que reforça la seva manera d'entendre el món.

M'explica que el sistema de penjar la seva feina a internet perquè la utilitzi qui ho desitja li funciona força bé. Socialitzar l'art ja forma part ineludible de les necessitats i les exigències dels nous temps. Tanmateix, molts dels que ho fan són conscients que l'art i la cultura no poden ser gratuïts i fan les donacions que consideren justes. I la repercussió és internacional. Als Estats Units, per exemple, Woodcutter s'està fent un nom cada vegada més consolidat. També a Corea del Sud, on es va fer una línia de roba amb les seves il·lustracions. Viu en permanent ultraactivitat i gaudeix de la seva feina com una bèstia desbocada. Woodcutter és el rei. ■